

Srta. Teresa Xumetra
Reina de la Festa

A la Reina de la Festa

*Impressió del guanyador
de la «Flor natural».*

Si per mon cor son les cançons passades
que alegren i s'emporten el jovent
¡ai! mes d'un cop les crec renovellades
com oronells tornant-me al pensament.
Han arribat avui les més preuades
amb vos Senyora meva, gentilment
¡dixós de mi que torno a llurs tonades!
¡dixosa vos, o Reina del moment!
Ditxosa vos que me les heu portades
i me'n heu fet ofrena inconsientment;
llurs ecos passaràn per les anyades
i reviuràn en nostre sentiment.

Enric Cubas

Conte de Reis

I

¿Volèu un *qüento*?

Una vegada varen arribar a Tarragona, vestits de dol, una senyora alemanya, hermosa i trista com una Dolorosa, i un fill seu, de vuit o deu anys, esquifit i malaltís.

La senyora va arranjar luxosament el pis de la casa qu'havia adquirit a la Rambla de Sant Carles; i allí vivien mare i fill amb el servei. Era al hivern, i, quan feia bon dia, el nen malalt sortia amb el criat a passejar poc a poquet per la Rambla de Sant Joan, o a pendre el sol pel Passeig de Santa Clara. A vegades baixaven al barri de Sant Pere, (el *Serrallo*), i allí el nen jugava per la sorra amb xicotets de la seva edat, fills de pescadors, riallers i vius, que prou tenien colors per a donar i vendre a tota una generació de criatures migrades com el fill d'aquella senyora alemanya tan hermosa i tan trista.

II

La vigília del dia de Reis d'aquell any va fer un dematí hermosíssim i la tarde va ser plàcida i serena. Nen i criat passejaven poc a poc pel Passeig de Santa Clara, quan, heusaquí que va acostàrsels-hi una colla d'amiguets del barri de Sant Pere. Havien pujat a Tarragona, —que deien élls,— per a veure joguines, i n'havien vist tantes per la Baixada de la Misericòrdia, pel carrer de la Unió, per les parades, que tot aquell esbart de xicotets pobres duïen els ulls encesos d'ilusió.

—Demà es els Reis, —varen exclamar uns quants, alhora.

—Sí... demà,—feu el nen malalt, deixant aquella tristesa del mancat de salut, i animant-se lleument amb l'alegría dels seus companys.

—¿Que sabs per on vindran els Reis?—va saltar el més menut de la colla.

—No...

—Jo si que ho sé,—va dir aquell ganassot de criat, que era tot un *ganso*.

Varen sentir-se les veus que tots cridaven:

—Diguins-ho, diguins-ho...

—No's pot dir...

—¿Dígui-ho!—va rompre el chor amb una súplica angelical...

—¿Vindràn per mar!...

—¿Per mar?

—Sí, però abans de que surti'l sol; qui'ls vulgui veure ha de fer matines.

—¿De veres? ¿Per sobre l'aigua?...

—Tan cert,—va respondre'l criat, content d'ilusionar a tot aquell batalló de gent menuda.

—¿Jo'm llevaré aviat!... Vindràs tu, ¿oi?

—¿Ja ho crec!...

—Jo també...

—Jo també...

—Però, escolteu. No ho heu de dir a ningú. Els Reis tot ho saben i torcerien el camí, ¿sentiu?...

I com que la tarde queia, el criat i el nen malalt varen fer cap a casa. El ganassot anava satisfet de lo que s'havia inventat (perquè la veritat es que no ho sabia pas per quin cantó vindrien els Reis, que'ls Reis no ho diuen a ningú). El nen caminava amb pena pensant en lo molt que li agradaria veure com arribaven per sobre

l'aigua. I, amb tot això, la colla de xavalets se n'anava avall amb el tresor de la misteriosa nova, prometense tots no dir res a ningú i llevarse fosc i negre.

III

No sé per què aquella senyora hermosa i trista va enfadarse tan amb el criat quan el seu fill li va dir lo que aquest havia contat als pescadoretts del barri de Sant Pere.

Lo cert es que la senyora, aquella mateixa nit, quan el seu fill dormia, va escriure als Reis unes cartes molt llargues, demanant coves de joguines, i les va enviar pel criat a unes botigues que tenien correspondència amb els grans personatges. Si'ls Reis la escoltaven, ¿qué'n faria la senyora endolada de tanta cosa com havia posat a les cartes?

IV

¿Feia un fret a l'endemà quan, misteriosament, en la foscor de la nit, varen mig obrir-se algunes portes d'aquelles cases baixes del *Serrallo*!

Se veïen bellugar-se unes ombres menudes com baldufes.

Eren els pescadoretts que s'escapaven de llurs cases per a anar a veure com arribaven els Reis. ¿Quin fret que feia! Un fret quiet, sense una bufadeta de vent que l'esbargís... En la quietut de la nit, la remor de les onades ressonava boi pujant a Tarragona, qu'era tot un pà d'ombres. Alguna estrella tremolava al cel.

Les ombres menudes s'agropaven en silenci i's sentien unes veus, baix-baixet;

—Falta el Nando.

—Potser es aquell que ve...

Arribava l'ombra:

—Hola.

—¿Ja hi som tots?—

Se bellugaven els caparrons per a contar se.

—L'Andalet... no hi es.

—¿Que l'esperem?

—¿Maliatsiga!

Va venir l'Andalet, caminant de puntetes:

—¿Hola, toca-són!—varen mormolar varies veus.

—¿Nois! Al llevarme he fet soroll i he sentit que la mare's bellugava. M'he estat una estona quiet.

—¿Anèm?

—¿Apa!—

I aquella adorable colla de desertors, hala, hala, va arribar a la Platja del Miracle, i tots els ulls es varen encantar camí d'Orient, esperant a la règia comitiva.

Espera que esperaràs, i res, arreu la negror i el misteri; però la esperança no fugia pas de llurs ànimes verges; i els ulls no's movien d'aquell fons sense fons que semblava que s'anés a aclarir.

I els Reis no venien...

Una ratlla de claror va deixar mig veure'l límit de la grandiositat del mar, ensemps que la negror del cel esdevenia d'un tò gris.

La ratlla de l'horitzó's feia més clara...

S'haurien pogut comptar els batecs dels cors dels infants. No n'hi va haver cap que's pensés qu'era'l sol que anava a esclatar. Tots haurien jurat que allò era la claror que precedia als Reis que aviat descobririen.

FESTA

I la ratlla prenia un tò daurat, el cel s'aclaría fredament, i la massa de la ciutat se desensomniava.

De sobte, un que s'havia tombat enderrera va exclamar:

—¡Guaitèu!—i va senyalar una ombra que venia per la baixada del Miracle i travessava les runes del anfiteatre.

Va sentir-se un sospir:—¡Tinc por!,—i una veu alta de:—¡No, home!—Però el que aixís cridava s'endevinava que no les tenia pas totes.

L'ombra s'anava apropant.

Era una dòna que venia embolicada. Caminava magestuosament i feia esglai de tan negra qu'era.

Els uns s'acostaven als altres formant una pilota.

—¿A quí espereu?—va preguntar l'ombra.

No va respondre ningú. Tots tremolaven.

—Fills meus, ¿a quí espereu?—va tornar a preguntar dolsament la senyora endolada, apropant-s'hi més.

—Ah, ¡senyora!—varen exclamar uns quants, reconeixent en ella a la trista mare del nen malalt.

—Esperem als Reis,—varen fer tots, ensemps que'l somriure tornava a dibuixar se en llurs carones.

—No espereu... que no vindran,—va replicar la senyora, comosa davant d'aquell quadre tan tendre de fè.

El més menut de tots, estirant la pel mantell negre que cubria son cos de regina, li va dir:

—Miri, ja venen. ¿Veü quina claror?

—Es el sol, va fer ella... Els Reis ja han vingut. Han vingut per terra.

—¿Sí?—varen exclamar tots.

—Sí, fills. Veniu, veniu, que a casa han deixat moltes joguines per a vosaltres.

La incredulitat els va tenir encantats un moment.

¡Quina enveja sentia la pobra mare per aquelles cares plenes de vida, i aquells ulls de vivor, quan allí dalt, en una cambra preciosa, tenia al fill de les seves entranyes, amb aquella pobresa de salut desconsoladora!

—Anèm—va suplicar-s'hi.

I tots la varen seguir... i caminaven... i la voltaven... i la martiritzaven a preguntes.

V

Al entrar al senyorial saló de la casa de la Rambla de Sant Carles, aquells pescadorets s'haguera dit que somniaven.

Els miralls, els quadros, els mobles, les suaus alfombrés que trepitjaven... i, allí, al fons, la gran montanya d'atabals i banderes, de trompetes i làtigos, de pilotes i carrils, de cércols i soldats...

—Teniu—feia la senyora, contenta de la seva obra.—¡Prenèu! Es per a vosaltres. Els Reis us ho han dut. Aproveu-s'hi.

I al primer que allargar la mà, despertant d'aquell encantament, varen seguir tots i es varen espontaniejar i es varen rabejar en aquella pila de joguines.

La senyora plorava silenciosament.

Cap d'ells se'n adonava, i el més menut va ferir el silenci d'aquell pis que semblava una tomba, tocant la trompeta.

—Per Deu, ¡xist...!—deia la senyora.—Me despartareu el nen.—I va acompanyar fins al carrer la colla de criatures i la riuada de joguines.

VI

Els pescadors del barri del *Serrallo* varen agraïr amb tota l'ànima l'obsequi fet a llurs fills, i ells amb ells, varen parlar de si, al altre any, un *sello* l'un, un *sello* l'altre—¡pobre gent!—farien venir els Reis pel fill d'aquella senyora alemanya, hermosa i trista com una Dolorosa.

De tals propòsits no'n va haver esment la canalla.

VII

Era'l matí del dia dels Reis i pujava a *Tarragona* aquella mateixa colla de xicotets. Dos dels més grandets portaven un barco petit qu'era una preciositat. No hi faltava res. Semblava fet exprés per a que hi viatgetsin persones en miniatura per un estany.

¡Quina feinada els devia donar als Reis aquella obra tan acabada!

Al arribar devan d'una casa de la Rambla de Sant Carles, que ja coneixèu, un va fer esqueneta al altre per a que truqués.

¡Pam! ¡Pam!

Passada una estona va baixar a obrir aquell criat ganassot.

—¿Què hi ha?

—Hem de veure la senyora.

I vulguis no vulguis tots se varen ficar dintre l'entrada. Els que portaven el barco, davant; tots els altres, darrera.

—Hem de veure la senyora.

Ella havia eixit a la porta del pis, tota ullerosa; feia una pila de nits que no descansava vetllant al seu fill, qui estava tan malaltet que en tot l'hivern no s'havia mogut de casa.

—Senyora, som nosaltres.

—Fills meus, no us han portat res els Reis—va dil-s'hi l'abatuda mare.—Un altre any que'l nen estigui millor ja els hi escriuré.

—Si no venim per això, senyora.

I varen enfileu la escala, els dos més grandets i els altres darrera.

Al comprendre per que venien i al llegir, en lletres vermelles, «Salut» en la proa del barco,—una paraula tan hermosa i tan somniada per ella,—va arrencar a plorar silenciosament.

Al donar-li el barco va dir el que portava la veu:

—Enguany els Reis han vingut per mar, senyora.

I el més menut va afegir, arrufant el morret:

—*Maliatsiga!* Però nosaltres no'ls hem vist. Dormiem.

R. Serra i Sentís

Una aclaració a la resenya dels Jocs Florals, de Molins de Rei, insertada en «El Poble Català».

Com que es el nostre bon desig treurer dels Jocs Florals tota mena de color partidista; com que creiem que en una festa com aquesta mai deu fer-se política i si solsament literatura i catalanisme, ens permetem, amb la conformitat dels bons amics de FESTA, aclarar l'incident que narrava el *Poble Català* i posar-lo en el seu just medi.

Mai en uns Jocs Florals estàn autoritzats per a dirigir la paraula al públic altres persones que els membres del Jurat, designats per el mateix, com son el president, el secretari i el individu designat per a el parlament de gracies. En quan als autors premiats, no tenen altre dret que llegir els seus treballs, sempre que l'esmentat Jurat ho determini i prou.

Doncs bé, el senyor Vives i Borrell, després de llegir la seva pasional poesia titulada «L'encís d'un retorn», va dirigir la paraula al públic fent manifestació dels seus sentiments francofils i endreçant els aplaudiments rebuts a la memoria d'el malaguanyat català en Ferrés-Costa. Alguns individus del Jurat, entre ells el qui firma, varem protestar-ne, creient que devia retirar-se la paraula al senyor Vives i Borrell. Fins aquí, net i clar, tot lo succeit.

Mes la resenya del *Poble* diu que el senyor Vives fou llargament ovacionat per les seves paraules i nosaltres creiem que sols ho fou per la seva inspirada poesia. Després afirma qu'els interruptors foren uns quants senyors *lligueros* o germanofils que temien veurer tallada la llur digestió, i no es pas així. Protestarem els qui just dret hi teniem i res més, ja qu'el senyor Vives es propasaba en les seves atribucions. I a més que alguns d'ells, com el qui firma, no tenen res de germanofils, i desitjem que les coses sempre es diguin tal com varen succeir. Res més.

A. CARRION.

LA PAU SALVADORA ⁽¹⁾

LEMA: ...in terra pax hominibus
bonæ voluntatis.

Sembla que desde que el món existeix, existeix la lluita armada de lo que ens dolem perquè sempre suposa destrucció i vessament de sang.

De la lluita pacífica o brega per a la vida no volem planyer-nos-en considerant-ia inherent a la naturalesa humana, i continguda en la sentència divina de guanyar el pà amb la suor del rostre.

La lluita armada: la guerra, és l'éix més poderós sobre el que ha girat la màquina de l'humanitat; ia que ha marcat les fronteres dels estats; ia que ha exterioritzat les fesomies morals i característiques de les races.

La historia de la humanitat és una cadena de guerres que als ulls del pacifista apareix com un rosari de dolors.

Més si l'home no ha sabut prescindir de la

guerra per a les seves grans manifestacions; i els pobles no han trobat altre veicol que la guerra per a transportar llurs civilitzacions a altres pobles ¿cal admetre la guerra com a únic element de perfecció humana? ¿Es que l'home és de naturalesa tan masella que necessita del flagell per a entendre i assimilar-se la llum que irradia de les intel·ligències privilegiades? ¿Es que la flor del saber humà viu enterrada en el solatge de les societats i cal sacsejar-les per a que aparegui a la superfície i es fassi visible?

Caldria suposar lo primer si no vejessem l'enteniment humà naturalment orientat de cara a la veritat i a la raó.

Lo segon ho podriem creure si la ciencia fos patrimoni dels cervells foscos que la tinguessin agarrotada i presonera en els baixos socials i solsament amb l'acció de les armes pogués deslliurar-se.

Resistint-se l'enteniment a acceptar la guerra destructora com a principal instrument de progrés humà, encara que baix la seva sagnosa petjada haja vist florir noves cultures; i a pesar de que a través de colectius homicidis haja vist, com una paradoxa, afirmar-se els drets del home, cal venir a la conclusió de que l'humanitat ha viscut equivocada al no trobar altre material que la guerra per a edificar el temple del progrés, ni altre parpal per a volcar i enterrar lo corcat i fanacònic.

Està clar que els pobles com a compostos que son d'homes tenen els mateixos defectes que aquestos i que tals imperfeccions s'ageganten i s'extenen al calor de les colectivitats; i que aquestes, geloses de lo seu, oposen una temeraria resistència a les corrents que s'inicien en altres pobles sens considerar si son o no salvadores; i a fi de vencer aquesta resistència cal una tremenda lluita, com cal un esforç formidable per a enderrocar la muralla que barra el pàs a les innovacions. Més també és cert que aquest esforç i aquesta lluita no han de tenir mai per base la destrucció si el seu obgecte és conduir a la humanitat per viarany més lluminosos; sinò l'ensenyança pacífica, encara que sia costosa i persistent, de les noves doctrines que hajan pogut germinar en altres pobles i que essent filles del home, formen part de la seva riquesa espiritual de la que té dret a pendre possessió.

Ens sembla que una mentalitat serena i cultivada no ens negarà el dret de considerar a la humanitat com a un sol sér i de reputar-li, en les seves immenses proporcions els mateixos instints i la mateixa fisiologia que al individu.

I si poguessim partir d'aquesta premisa ja podriem afirmar que l'humanitat està folla al aniquillar-se a si mateixa com foll estaria el sér que atentés contra la propia integritat.

Per això si veiem la guerra sempre en consorci amb l'esperit colectiu de l'humanitat, hem de creure que l'instint superior se troba coïbit en l'exercici de ses augustes funcions, o bé que no ha conseguit la plenitud de la seva potencia per a poder triomfar dels errors; esen el principal d'aquestos el que la guerra, acció sempre negativa, hagi d'esser l'única carretera per on passin d'uns a altres pobles les obres positives dels homes.

S'ens objectarà que els pobles van impulsats per l'egoisme al abraonar-se contra altres pobles; que la febre de domini que senten els mes forts,

(1) Menció honorífica en els nostres Jocs Florals.

FESTA

els fa acudir a les armes per a sotmetre als débils; que no es instint de perfeccionament sino d'ambició, lo que arma les potencies nacionals per a tenir-se en recíproca amenaça; que no es bojeria la guerra ni les devastacions consegüents, ja que responen a una idea d'engrandiment dels estats la que ve a esser com una ampliació o generalització de les ambicions que en l'individu considerem lligítimes.

A tot això contestariem que l'ambició, l'egoisme i l'instint de domini, no son més que les formes externes per a operar les grans transformacions.

Que el veritable anhel que la impulsa es la febre d' assolir sempre un estat social més perfecte; mai el desig de destruir-se, ja que la major potencialitat de ses forces ha de esser el més eficaç element del seu benestar, quin benestar no seria just ni racional si no alcançés en la deguda proporció a tots els pobles i a tots els homes ja que tots ells son els components del gran esser «Humanitat»

Més on se troba la raó que espliqui com l'especie humana dotada d'esperit de conservació, i per tan devota fervorosa de la vida; formada per sers sensibles, i, per tan enemics del sufriment; coloboradora de l'obra del Creador, i, naturalment contraria de demolicions doloroses, puga acudir a la eliminació sagnanta dels seus propis sers i al enderrocament del seu patrimoni per a realitzar un ideal de perfecció?

Haurem de creure, per cruent que ens siga, que el genre humà se troba encara en la seva infantesa; que no ha arribat encara a l'edat en que un seny seré dicta les seves accions, i que fa entremaliadures com els nins quin tendre cervell no els deixa formar judici de les realitats de la vida.

Més aixís com el rosari de fets puerils i reberqueries que broda la vida dels infants, acaba amb un acte d'alguna trascendencia que els fa posar en reflexió i que els dona noticia de que son homes que han de despedir-se de l'inutilitat de ses joguines per a inaugurar l'obra positiva; aixís també podem conftar en que el fet de més trascendencia guerrera que han vist els segles i a quin esfereidor espectacle assistim, marqui la linea divisoria entre l'època dels trastorns i malvestats i la de la pau santa a que l'home es creu tenir dret perquè la; veu escrita per la mà divina, en el fons de l'ànima.

Al lamentar-nos de la escassa altura a que l'especie humana ha portat els seus avenços, i al atribuir-ho al seu esbojarrament infantil, no volem pas referir-nos al poc camí que hagin fet les ciències exactes on pot dir-se, en honor de l'humanitat, que s'ha treballat ardidament, fent cullita de veritats de valor inestimable.

Es de falta de progresos morals que volem queixar-nos. Es que l'home ha encés totes les antorxes de la seva mentalitat davant l'altar de la «Ciència», en el seu aspecte material, i ha deixat a les fosques l'imatge de la «Bondat».

Es que al consagrar-se en absolut a lo tangible s'ha olvidat d'educar el seu cor en un ambient de prosaïsme, estimant lo corporal com a única cosa intrínseca i desconeixent les belleses del esperit.

En aquest desequilibri, o mellor dit divorci, entre lo estrictament corpori i lo moral, creiem

que pot trobar-se el principal factor de les ruines humanes, per no haver considerat les obres dels genis, llurs invents i la subsegüent riquesa, com un patrimoni universal, I si com un nou element posat al servei d'un egoïsme poc cristià i engendrador dels odís més fulminants.

El parlar del fervor amb que l'home ha cultivat les ciències, ens porta com per un camí planer a refutar les teories nascudes dels esperits bellicosos, segons les quals, la humanitat no pot mai perdre de vista les lluites sagnantes baix pena d'envilir-se i afeminar-se, ja que considerem la santa virtut del heroïsme com a filla exclusiva de la guerra.

Nosaltres n'admetem un altre d'heroïsme que l'admirem amb tot l'ardor de l'ànima i que en contraposició del primer ne direm l'heroïsme de la pau: Es l'heroïsme, l'austeritat, l'abnegació d'aquells homes, essers privilegiats i singularíssims que, sentint-se cridats per una veu sobrenatural al servei d'una ciencia, i entenent que posseeixen els elements necessaris per a fer avençar un pas la branca del saber humà objecte de ses predileccions, hi consagran tota una vida que transcorre en la solitud de llurs laboratoris i cambres d'estudi, hi rendeixen en holocauste una existencia sens esperar altra remuneració que la satisfacció íntima, la inmensa gloria de saber que han sigut útils a l'humanitat.

Aquests son els héroes dipositaris de la masculinitat del genre humà que en un regimen de pau servaràn la fermessa de la rassa. Aquests son els capdills del nou exèrcit que encomanaràn la valentia a tots els homes, com els generals a llurs soldats, essent cada un d'ells un petit héroe en la propia esfera per modesta que sia.

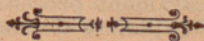
No degenerará, no, l'especie humana encara que sia el seu únic lema, el seu primordial objectiu, la conquesta del saber, l'ansia de continuar l'obra del Creador, anant aquesta divina virtut aconsellada i dirigida per una grandesa de sentiments que li permeti fer nos a tots participants de les seves obres.

Per això preconitzem el nostre ideal pacifista; per això fonamentem en la pau totes nostres esperances de mellorament; per això ens pronunciem en son favor comptant que en ella han d'assaonar-se els fruits que promet l'humana intel·ligencia.

Al calor de una pau que evapori tots els odís han de desplegar-se amb tota sa plenitud les potencies de l'ànima; puix l'esperit, lliure de la turbulencia de les lluites fraticides, podrà consagrar-se a la consecussió del seu fi que es conduir a l'home per camins de benestar; que es obeir a la veu del cor quan aquest se mou en un ambient de noblesa i està modelat en una escola d'altruïsme.

¡Oh! pau benhaurada que sense el teu favor no es concibeix l'armonia humana, fes-te mestressa del món, impera en ell, que per aixecar-te un trono de gloria no han de faltar-te cors bondadosos que es possin a tos peus, apareix com una radiant aurora que dissipi les tenebrositats de les lluites homicides i estableix el Haç d'unió que lligui com a germans a tots els homes.

MIQUEL BONAMICH CASAS.

ELS NOSTRES JOCS FLORALS

Festa, festa gran signé la organitzada per nostra revista.

Voleiaven banderes de les quatre barres en els balcons endomaçats del Centre Catalanista on s'havien de celebrar els Jocs Florals. Els invitats anaven afluïnt al local, quina sala havia sigut adornada curosament i amb gust, i l'omplien amb rapidesa fins a quedar ho de gom a gom.

Cares rialleres de xamoses donzelles en l'esclat de juvenesa es veien arreu. ¿On fixar la vista? Toia gran de flors de l'encontrada en que cada una tenia son encís i sa bellesa, prou hagueren volgut els ulls mirar-les totes alhora, però lentament havien de passar damunt d'elles descobrint atractius particulars que's encantaven i se'ls enduien.

La gernació endiumenjada, s'estrenyia amb desig degaudir del espectacle, veure millor i no perdre cap paraula. Quan la comitiva de Autoritats i Jurat, compost pels Srs. Carrión, Folch i Capdevila, Suriñach Baell, Murià, Gras Vila, Granget i Freixas, mentre l'orquestra executava una composició, arribava al estrado, mostrà la satisfacció franca i espontània amb forts picaments de mans.

Declarada oberta la sol·lemnitat, que presidí el poeta don Ramón Suriñach Baell, per malaltia del President del Jurat el pulcre escriptor don Francesch Mathen, don Rafel Folch i Capdevila llegí, com ell sab fer-ho, el discurs presidencial que era en ratlles rimades i en enaltiment i gloria de la nostra llengua.

Tot seguit el Secretari, don Josep Muntané Selva, serena i clarament procedí a la lectura de la memoria, fidel exposició de antecedents i ges-

tació dels Jocs Florals que's celebraven i delicat treball d'estilista.

Designada la composició de títol «Les tres cançons de la donzella» per a els honors de la Flor Natural, i obert el plec que contenia el nom de l'autor, resultà ésser aquest, don Enric Cubas i Oliver, qui acompanyat dels individus del Jurat senyors Gras, Suriñach, Murià i Freixas anà a cercar a la Reina que elegia, senyoreta Teresa

Xumetra Vidal, a la que acompanyaven en Cort d'Amor les senyorettes Avelina Figueras, Mercé, Maria i Pepita Vilagut.

Aixís que aquestes i llurs acompanyants entraren en l'espaiosa sala, la concorrencia respectuosament a peu dret els hi feu una ovació que's perllongà fins que Reina i dames ocuparen els sitials i que signé feta la proclamació de consuetut en aitals cassos.

La senyoreta Teresa Xumetra anava habillada amb elegancia exquisida, la seva gentilesa era ben digna de Reina i les flors que l'adornaven, eren companyones humils de la flor gran que les ostentava.

Les senyorettes de la Cort d'Amor lluien vestits en els que l'art i l'acert s'hi acoplaven, formant totes elles amb la Reina un estol blanc i hermós de joventut.

Un cop assentades en els llòcs respectius sota un dossier on s'hi destacaven els quatre pals de sang de la bandera catalana i del que per ingeniosa combinació de làmpares elèctrique s'escampava una llum alba i dolça que feia les línies més delicades; l'esblaimament que l'emoció havia dut als rostres de tan escaientes senyorettes anà desapareixent i les carones repreneueren els frescos co-

La Reina de la Festa Srta. Teresa Xumetra acompanyada de la Cort d'Amor Srtes. Avelina Figueras, Mercé, Pepeta i Maria Vilagut.

FESTA

lors, que si el sol sab daurar les fruites saboroses que vincen les branques en les hortes voreres al Llobregat, aixís mateix colra les cares de les agradables molirreienques.

La composició premiada amb la Flor Natural fou llegida per son propi autor i molt aplaudida. Seguidament un rera l'altre es donà compte dels demés premis i composicions, en l'ordre que segueixen:

Segon, concedit a l'obra teatral l'«Hostal del Vila», que resultà del conegut actor i autor don Lluís Puiggari, treball ajustat i de realitat viscuda.

Tercer, a la poesia «Noves de França», de don Lluís Aimà, composició agradable i fàcil.

Quart, «Tardoral», de la senyora Agna Señé,

Lluís Puiggari

J. Vives i Borrell

que acredita la poetisa de conscient observadora.

Quint, a un enfilall de composicions anomenat «Molirreienques», de don Baldomer Parramón, entre les que's destaca la dedicada al Llobregat, cant viril i hermós.

Baldomer Parramón

rant i plena de color.

Octau, a la poesia «Pittis», d'en Josep Maria Girona, de forma pulcre i caient helènic.

Novè, a la composició «Alegría de la vida del camp», d'en Joan Draper, que porta a la memoria el «Beatus ille».

Desè, a la poesia «L'encís d'un retorn», d'en J. Vives i Borrell.

Onzè, a la col·lecció de «Sonets Pluvials», d'en J. Iglesias i Guinart, que senyalen en son autor una sensació exquisida.

I per últim, l'extraordinari a la composició «Nevant», d'en J. Malats, sonet habilment compost.

Es feren mereixedors a menció honorífica les composicions «Pas de Flora», «La riuada» i «La pau salvadora».

El discurs de remerciament a càrrec del senyor Murià fou un cant a la pau, que veia simbolitzada en aquells moments en la senyoreta que presidia; signé una crida als homes cap a l'amor que ha de ajuntar-los, cap a l'amor que ha de apagar els odis que'ls empenyen els uns contra els altres, i una prova de la causticitat del discursant al posar de relleu certs vicis que arrelen desgraciadament en nostre poble de qui cantà les virtuts regonegudes.

J. Iglesias i Guinart

Agna Señé

I amb les paraules de ritual «S'ha acabat la festa» el senyor Suriñach clogué la que havia sigut esplèndida.

L'orquestra llençà de nou airoses notes i els que omplien l'escenari anaren desfilitant entre els aplaudiments del públic congregat.

Don Josep Mestre, metge d'aquesta vila, germà polític de la Reina, volgué que festa tan assenyalada tingués una fi digna i en son particu-

lar domicili acullí als poetes premiats, Jurat i invitats distingits diversos, als que obsequià amb un lonx delicadament servit.

A l'hora dels brindis, el senyor Cubas els inicià amb una composició improvisada en honor de la Reina, i després d'ell parlaren els senyors Carrion, Granger, Draper, Parramón, Vives i Borrell, Iglesias, i fou llegida la poesia que li havia sigut premiada a donya Agna Sené.

Finí tan agradable reunió amb un ¡Visca la Reina! donat pel guanyador de la Flor Natural, que sigué contestat pels presents amb entusiasme.

Les tres cançons de la donzella ⁽¹⁾

LEMA: Non idem semper floribus color est.

I

Veniu amors, veniu a mi
que ara n'es temps i soc hermosa
la flor que s'obra en el jardí
mai com avui serà flairosa.

¡O papellona! en volior
volteu-me lleus, feu-me corona,
vostre aleteig que és d'ales d'or
tota m'adorm i m'acaronà.

Xucleu abelles, que de mel
tota ma boca és endolcida,
feu sumzejant un cobricel
damunt ma testa decandida.

Mira'm jo sol! perque'l teu raig
em fà la cara enmorenida,
dona'm colors com en el maig
als roserars els dones vida.

Porta'm del mar la salabor
refrescadora marinada,
dels romanins la dolça olor
vent arribat de la collada.

Vila rosada del matí,
ompla mon coll de gotes blanques,
que vui anar les a cullí
de mon verger damunt les branques.

¡O joventut! ¡O temps feliç!
que ho fàs tot bell i m'embelleixes,
que'm dons caient anyoradiç
i'm fàs alegre i m'entristeixes;

porta'm l'amor que'l vui en mi;
ara per rebre'l soc hermosa,
la flor que s'obra en el jardí
mai com avui serà flairosa!

II

Ets arribat amor jolieu
quan se'm fonia l'esperança
d'esse' abusada en el foc viu
on t'ovirava en llunyadança,

quan s'esfumaven entorn meu
les il·lusions suara nascudes
com dins la boira la més lleu
totes les formes son perdudes.

(1) Poesia guanyadora de la «Flor Natural» en els nostres Jocs Florals.

Vui que m'ensenyis la cançó
que't canti a tu i al goig de viure,
vui escampar el seu resó
i a ses esparses hi vui riure,

que encara el sol no ha devallat,
i encar la flor no és desfullada,
si a cada cop que ha cimbregat
ha omplert l'oreig amb sa alenada.

Vui deixà el viure reposat
i follament vui perseguir-te,
quan tingui el cor afadigat
mos ulls encar voldrà seguir-te.

Mes, ets amb mi i al meu aprop,
al teu seguir segueix ma vida,
tot lo que mir muda de cop,
que a mos esguards tot treu florida.

Tot és més bell del que era ahir,
una altra llum tot ho il·lumina,
tot lo que veig em fà sentir,
que avui el cor tot ho endevina.

No la marceixis l'il·lusió
que'm fà estimar i'm guarda hermosa;
si en el jardí s'obra la flor,
mai com avui serà flairosa!

III

¿Per qué jo amors! m'heu de deixar
sense cridar-me a vostra via?
si sapigués que heu de tornar
de solitud no'm planyeria.

Us và seguint l'esguard fidel
i quan més lluny us endevina,
ran d'horitzó, vora del cel
vostra visió lentament fina.

¡O si us pogués aconseguir
i al meu costat fer-vos fè estada
renovellar lo que finí
tornà'l bon temps en tardorada!

¡O qui pogués cobrir de flor
tot el brancàm que se'n despulla
i esmortuir l'intens dolor
que amb lentitut la flor desfulla!

Prou revindràn aquells jorns clars
en que la terra el sol amara,
en que'ls escóns d'aprop les llars
els deixaré per la nit clara.

Prou tornareu amors fugits,
la joventut no l'he passada,
quan els vergers seràn florits
hi cercaré vostra petjada.

Vui la paraula de l'aimat
sentí altre cop com l'he sentida,
que'm bati el cor accelerat
com si volgués tindre més vida.

¡O torneu amors a mi,
que encar n'es temps i soc hermosa,
la flor que s'obra en el jardí
sols un moment serà flairosa!

ENRIC CUBAS.

Xafarderia

- Cregui'm, senyora Quimeta, avui tinc un dia que més m'hauria valgut no llevar-me.
- ¿I això?... ¿Què li passa?...
- ¿Creuria que encara no he tocat estrena?... Ara mateix és hora d'encendre els llums i no ha entrat ningú a la botiga.
- Això filla vol dir que la gent no està per gastos. ¿No veu que les coses s'han posat tan malament?... Jc, la veritat, si seguim aixís no se on anirem a parar.
- Segons per qui. Jo bé veig que aquesta del primer pis, no passa setmana que no estreni *refajo* nou, i no's cregui que siguin d'aquells de tres pessetes comprats a la Virreina. ¡Ah, no senyora!... Lo mateix que la roba blanca que gasta per dins, cregui'm que val un potosí. L'altre dia, no anant tan lluny, m'estava mirant pel cel-obert com la Rosa li planxava una camisa, amb uns calats i unes puntes fetes al coixí, que la veritat, no crec que hi hagi cap capella que'l dia de cantar missa les porti tan bones a sobre d'ell.
- Ja he reparat que la brillava molt.
- ¿I que gasta!... ¿sab?... he pot ben creure, sembla que robi els diners.
- Com lo que diu es veritat.
- ¿Què diu ara?
- Per lo que veig, vostè no té picardia...
- Fiila és allò... qui mal no fa...
- Doncs ja ho veurà. ¿Vostè no ha reparat que tots els vespres hi puja un senyor de mitja edat, que ve amb un cotxe pessetero?...
- ¡Prou! més jo'm creia que era el metge que anava a visitar-la, perquè segons diu ella pateix de moltes coses.
- ¿I ca, dòna! la que pateix és l'altre, la d'aquell poca vergonya, que té la cara més groixuda que les parets de Llotja.
- Me fa quedar de pedra. Vet-aquí perquè l'altre dia, que una servidora tenia un mal de ventre que no'm podia tenir dreta, per haver menjat un préssec que no era prou madur, li vareig fer pujar recado, perquè quan surtis de visitar la, fés el favor d'entrar per donar-me una mirada. ¿I sab lo que'ns va contestar?... que no curava mals de ventre.
- Es clar. ¿No veu que mai ha sigut metge?
- ¡Ai Deu meu!... Ves com han de ser les coses.
- ¿Més, com vostè ha pogut saber?...
- Molt senzill; com que'l balconet del meu rebidor dona a davant del menjador de casa d'ella, i com que per entremig dels llistons de la persiana, tot se veu... ¿Comprent ara?...
- Sí, com aquell que veu funció de *gratis*.
- Doncs per allí vareig descobrir el *marro*.
- Ves qui s'ho hauria pensat.
- Jo la veritat, quan vareig veure que cap dia la polsava, ni mai li fés treure la llengua, ja vareig dir *menguís*, això és de *lata*, i ja ho veu, no me vareig equivocar.
- Naturalment, ni han coses que no fallen.
- I després, ¿vostè ha vist mai cap metge que per curar, jugui a la mona amb els seus malsalts?...
- ¿I fugi, dòna!
- Doncs cregui que allò es una comedia. Se veu que ella li fa trapes, i ell hi riu com un babau. Altres cops, no deuen aparellar bé les cartes, i està clar el joc no'ls surt com ells voldrien, més on vostè hi riuria és quan ell vol amagar la mona, més ella quina una, com que li veu la intenció no el deixa... ¿Què toquen hores?...
- A Sant *Culgal* toquen les vuit.
- Ai reina Santíssima! Ja'm dispensarà perquè si el de casa no'm trobés... Ara ja ho sab casi tot...
- Sí, senyora, moltes gracies.
- ¿Santa ignocència que'n farà poca de carretera aquesta dòna!
- ¿Ai la poca vergonya, ve aquí a xerrar dels altres i ella viu amb un mal casat!

SANTIAGO BOY.

Al llarc del camí

Visió.

I

Aixeco'ls meus ulls—al llarc del camí.
Es fet al començ—de riurers d'infants,
cançons de breçol—perfums de jardí,
i besos materns,—i batre de mans.

Té un tò l'horitzó—d'etern sol ixent,
l'aire té'l perfum—d'un bés infinit
que's gronxa en l'espai—magestuosament:
penombra en el jorn—i claró'n la nit.

Al llarc del camí—forja d'il·lusions
la vida es espai—on tot són orientes,
i els llavis vermells—són uiu de cançons,
i els ulls són de foc—i els polsos ardents.

II

De nou alço els ulls—al llarc del camí.
Entremig de cants—i riurers sens frè,
i besos fortius,—i anhel de florir,
en l'horitzó inmens—la vida es al plè.

Gentil cavaller,—amb la esposa al braç,
passa radiant;—fugit tota remor
i sobten l'ambient—darrera 'l seu pas
les veus de cristall—dels fills de l'amor.

Es pròdiga en flors—la terra al voltant,
fressegen els blats—canten els aucells,
i al llarc del camí,—per'tot caminant,
hi ha un festó de fruits—i una font entre ells.

III

Segueixo mirant—al llarc del camí.
Com més endavant—més bell es l'avenc;
i marxa'l vianant,—lliure, sens un fi;
doncs rès es fitat—en l'horitzó inmens.

No veig pel camí—ni ombra ni recel
donar lassitut—a cap vianant.
L'home avança ardit,—la vida es un cel
i un bri de dolor—s'apaga l'instant.

Darrera l'esfinx—de l'inmensitat
passen els romeus—sense cap destí.

Tot d'una se sent—un crit ofegat
i s'obre un fossar—i acaba'l camí.

RAFEL FOLCH i CAPDEVILA.

Amor=Dolor

A l'amic Albert Piera.

En la cambra no se sentia mes que el tic-tac pausat, monóton i sonor del despertador. La llum tremolosa del quinquè s'abatia plenament sobre la tauleta d'escriure, de la que uns fulls de paper blanc se destacaven críament. Una vegada més llegia l'Eudald la carta del seu amic, sense deci-

dir-se, com li havia succeït abans, a contestar-la. Ne sentia una estranya temença i, més que rès, sentia el desig de que ignorés lo que ell considerava com un menys preu o una burla fets al seu amor. Si, en efecte, li contava tot lo que havia passat, de quina manera ho faria, per a que l'amic s'en fés ben bé càrrec d'allò? I, al veure's impotent per arranjar-s'ho, decidia novament no contestar... Però, per altre part, li pregava amb tanta insistència l'Albert, i hi tenia ademés, tanta confiança... Li contestaria: definitivament va pendre aquesta resolució. Li contestaria desseguida, aleshores mateix: estava resolt.

La quietut d'aquelles altes hores de la nit, i l'oreig nocturn, tebi i amorós, d'aquell temps de primavera l'havien asserenat i li havien revifat tot un mon de fè i d'esperança que havia atuit, fins aleshores, la fatídica influència del seu desengany d'amor. I, febrósament, va començar la carta al amic dilecte, en aquests termes:

«Amic: Ahir va fer un dia esplèndid, un dia clar i radiant de primavera que embellia la montanya, fent-la lluir tota d'un esclat novíssim i inusitat. ¡Com l'estimo, amic, aquesta època de l'any, plena d'ingenuïtat i dolçament graciosa com un riure d'infant!... La montanya semblava rejuvenida i d'una netedat i una transparència enlluernadors. No més vaig anyorar—de tots els seus encisos—el de l'or de la ginesta... Oh, amic, les taques auries de les ginesteres, resplandint als raigs del sol, i cobricel·lades per la blavor sens macula!...

Jo'm sentia tot content, d'una joia íntima i encomanadiça que'm feia esguardar la naturalesa amb els ulls admirats i un somriure de beatitut a flor de llavi. Experimentava uns desitjos de besar i d'abraçar tan i tan poderosos que ja arribava a sentir una recòndita temença de que'l meu seny devingués impotent davant l'empenya dels meus sentits, sobtadament vibrants... Me sentia tot amarát de la carícia del sol i de la fortor de l'arbreda i de la terra, totes humides encare d'una rosada que les feia brillar d'unes fosforescències intermitents. Jo les observava atentament—amb atenció amorosa—en les clotades ombrívoles on la quietut era pregona... Oh, el silenci tan grat de la natura! Silenci que no es silenci; quietut feta de mil remors llunyanes, suaus, inexpugnables que's desvetllen de cop, a l'impuls de l'oreig, tebi com l'alenada d'una boca aimada... De sobte se sent un refilet, exquisidament modulad. En la quietut, la gamma de les seves tonalitats miraculoses i ses harmonies, ingènues i frescals, tenen una pastositat i una cadència imponderables. Ja sabs, amic, quan poc me plauen els aucells engabiats i el joc cas que faig dels llurs cants que considero, més bé, planys d'empresonat. Però, el cant d'un aucell lliure me conmov i em subjuga fent-me veure la natura com una obra perfecte i ponderada, on tot lo creat se complementa i es complementa amb el miracle del aigua i la blavor del cel.

En aquell moment, sentia ganes de cantar i coneixia que'l meu cant, en aquelles circumstàncies i baix el foc d'entusiasme que m'arborava l'ànima hauria revestit una noblesa i una grandiositat corpredores. Beethoven, amic, devia fer el seu grandió «Andante» de la Quinta Sin-

fonia i la seva «Pastoral» en moments semblants als que jo vivia i en els quals, la més petita estridència m'hauria produït un dolor físic gairebé, per lo punyent i veritable.

Vaig tenir por... Te confesso, amic, que vaig tenir por. Me sobtava aquella plenitud insólita del meu goig aquell inefable content que experimentava, aquelles alades gracies que m'esfloraven els llabis, aquella estranya claror de joia del meu esguard que jo'm sentia rutilant i diafan... Vaig tenir una por intuïtiva i la sospita d'una malvestat, d'un dolorós desengany, va entrar-me a l'ànima amb una fredor de mort. Vaig pensar en l'aimada, amic, i la sospita i sa fredor de mort se'm feren més intenses.

El meu retorn a casa—en plena ciutat—fou ràpid i més ràpid. apressarat. Al tornar a passar per les arbredes i clotades que, moments abans, estimava amb l'amor inflammat del Sant d'Assís, sentia una sorda inquina contra elles i un foll desig de que desapareguessin per a facilitar més i més la meva arribada a casa, desig que se m'havia convertit en una dolorosa obsessió.

Al arribar-hi tremolosa, i quan van entregar-me aquella lletra, amic, me sentia aclaparat; mai m'havia produït una sensació tan pregona, cap escrit dels innombrables que havia rebut d'ella. Aquell, me cremava els dits i, no obstant, no'm decidia a obrir-lo; temia—tremolant—la realització de la meva sospita—intuïtiva i clarivident—d'allà a montanya. Calia, no obstant, resoldre'm i ho vaig fer ràpidament, per por de desdir-me'n...

Oh, amic!... La sospita s'havia tornat realitat. Vaig sentir-me els ulls plens de llàgrimes que me'ls cremaven i cremaven mes galtes, lliccant-hi quietament, abundosament... ¡La sospita s'havia convertit en realitat!... i quina realitat, amic! Els meus ulls entelats no's podien separar d'aquell paragraf breu i abrumador: «—Aleshores, Eudald, presa d'encegament, vaig fer un termini, acceptant les relacions d'un jove, relacions que encare avui sostinc»—deia textualment. ¡Amic meu! Baratar el meu amor pur i sincer, el meu amor de noi, d'adolescent i d'home, fer mes relacions anodines!... Oh, dòna malvada! quanta raó tenia aquell que feu notar que la fragilitat tenia nom famella!...

En tot aquell dia, amic, que havia començat amb aquella joia esbogerrada, no'm vaig donar compte de rès: de mi's movia el còs, com d'un autómata, mentres mon ànima restava muda, restava absorta i esmortuida per la roentor d'aquella bofetada.

¡Tot havia acabat! D'aquell amor meu d'infantesa i d'adolescència no'n quedava més que el record. Aquella dolça esperança d'un millor pervindre, no'm visitaria mai més amb l'encoratjament que abocava generosament en mon ànima... Tot havia acabat! Ella mai fora meva i calia conformar-me amb que un altre fes seva aquella còrpora que jo havia vist florir i pendre forma i que havia adorat plenament en el trànsit ideal de noia a dòna!... Oh, pèrfida! mon cor ignorava fins an aquell moment quina cosa era l'odi; mon cor ignorava el dol d'un gran dolor i tú, amb ta perfídia, els donaves entrada on sols regnava per tú l'amor més gran que mai posaré a persona, on tenia hostatge i caliu la més dolça i llusió de la vida meva.

Amic meu: baix l'estat d'ànim que't pots ima-

FESTA

ginar—coneixent ta natural ingenuïtat del meu cor que's revoltava encare incrèdul d'aital felicitat—vaig escriure-li una llarga lletra on vessava l'amargura que en aquell moment sentia i tot l'odi—clar i conscient—que la li professava. No podia ser generós. Ho intentava i, al dolcificar les seves queixes, les seves acusacions, sentia novament i amb tota sa crudeltat, l'impresió transtornadora, enderrocadora de mes cares il·lusions, experimentada llegint per primer cop, les seves ciniques ratlles. No podia ser generós: a l'acabar, sense rellegir lo escrit per a servir-li la puresa d'idees amb que fou redactat, vaig enviar ma lletra a son destí.

Tot ha acabat, amic, i mai més el nom de la perjura—nom tot dolç, nom tot bellesa—tindrà pels meus llavis i els meus sentits, aquell encís i aquella força d'evocació que me'l feien resar tan i tan sovint. T'escric aquestes ratlles, amic, alguns dies després d'haver passat tot lo que he dit: altrament, no m'hauria sigut possible ni tan sols coordinar-les. Estava aclaparat... Afortunadament me vaig asserenar i, sobretot, al mirar al cel, tan aurífic i blau, que ha permanescut indiferent a tot el meu trasbals—sento amb goig que la seva magnífica tranquil·litat se m'encomana i que ana benefactora serenor, retorna a mon ànima la pau exilada. En aquestes condicions, he compost aquest sonet, que transcriu perquè, més que tot lo que't porto dit, podrà donar-te, amic, una idea del meu estat anímic:

Jo ploro amargament una il·lusió perduda.
Me sento el cor tot trist d'aquest fer-desencant
Jo anyoro amb desesper una il·lusió volguda
que tot un temps feliç m'ha anat aconçolant.

Ella es d'un altre, oh, Deu!... Dins mon cor, continguda
bull una rabia ardent promte a esclatar... En tant
n'apar el meu amor, com la fulla caiguda,
que en terra, inconscientment, tothom va trepitjant.

Oh, perjural mai més besaré el teu retrat,
ni, mai més, en cap vers diré quant t'he estimat!
Te tindrè un odi etern... Adeu, il·lusions boges!...

Sortosament, lleument, me vaig asserenar.
Lo que'm semblà un abim, ja no m'ho sembla tant,
i començo a pensar en altres boques roges.

Si, amic: començo ja a pensar en altres boques roges i baix l'influència dolça d'aquest dolç temps de primavera torno a estimar tot quan, en dies de fonda desesperança, havia perdut per a mos sentits l'encís que en temps de calma, tan hi adorava. I aixís, torno a adorar el sol, el cel, i l'aigua i els arbres, les flors i els aucells; i torno a quedar-me embadalit davant del somriure d'un infant o dels ulls enigmàtics d'alguna dòna hermosa... L'idea de ta mort se m'ha desvanescut pèr complert, i avui mateix, amic, m'he sorprès quan, inconscientment i amb la fervorositat d'un creient, recitava'ls hermosos versos del Poeta:

«Deu-me en aquests sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.»

Aquí va fer punt i es va aixecar. Per la finestra oberta se veia el cel d'un blau fosc tot esmaltat d'estrelles. L'Eudald les contemplà una llarga estona, amb un panteig apressat que atraïa la complexitat de tots els sentiments inexpressables

que, en aquell moment, omplien son ànima trasbalsada. A la fi, un sentiment de tristor predominant va vence'l i els ulls se li van omplir d'unes llàgrimes de foc, mentres uns sanglots epilèptics, de fonda desesperança, li eixien de la gola.

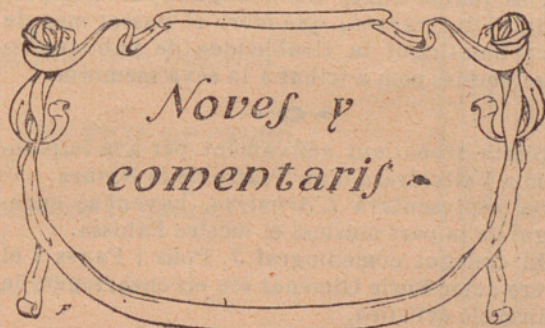
Encare en son cor dominava l'amor sobre l'oblid.

SALVADOR SOCIAS i FURNELL.

L'última paraula de l'aviació

Diu que d'ensà que volen els bolados mercé a l'enginy d'un poeta entusiasmat l'aviació ha sofert tots els avenços que no s'haurien mai imaginat. L'altre diumenge en varen fer la proba, en mig l'espectació de molta gent, en un gran camp aero-literari. La proba es realitzà molt feliçment. El públic va aplaudir amb molta força l'autor d'aquest invent tant enginyós qui'l dedicà, amb braó, a la nostra vila després que l'èxit fou tant sorollós. Sols manca en l'aparell salvar ben prompte el modo més segur d'aterritzar, doncs que allí aterritzà d'una manera que crec que a l'agutzil no va agradar. De lo contrari si aquest pas no's salva haurem de di al autor amb sentiment que... ls versos se'ls llegeixi a casa seva allí tot sol i ben lluny de la gent.

LIBORI.

AVIS IMPORTANT

Advertim als col·laboradors expontanis que deuen enviar l'original en sobre obert amb la nota «Original d' impremta» i franqueijat com a tal.

Els que vulgan inclur-hi carta o enviarlo tancat per a major seguretat, incloguint-hi un segell de cinc céntims per a el pagament del carter.

De no fer-ho aixís, ho sentirem molt, però no publicarem cap treball que no s' ens envii amb aquesta forma.

Degut al retràs amb que havem rebut els retrats dels poetes premiats en els nostres Jocs Florals, hem tingut que retrassar també la sortida del present número.

Encare en l'hora present ens manquen quelcunes fotografies, quina omisió entre les demés, esperem que juntament amb el retràs amunt dit del número, ens serà dispensat pel públic.

De la casa editorial de teatre, Bonavía i Duràn, hem rebut els darrers quaderns de *El Rústic «Bertoldo»* farsa grotesca, en quatre actes, deguda al ingeni de *Frederic Soler (Pilarra)*, *Josep Feliu i Codina* i *Joan Molas i Casas*.

En el quadern vinent comensarà a publicar-se la comèdia en quatre actes *Bertoldino*, continuació d'*El Rústic Bertoldo*, obres fins ara inédites de impressió.

La nova Junta Directiva del *Foment del teatre català* ha quedat constituïda en la següent forma:

President, en *Ramón Vilaró* i *Guillemi*; Vis-president, en *Mateu Julià Vinardell*; Comptador, en *Francesc Blanch* i *Trota*; Tresorer, en *Antoni Caballer* i *Aviñó*; Bibliotecari, en *Miquel Gras Vila*; Archiver, en *Pere Creus Oliiva*; Secretari, en *Magí Murià*; Vis-secretari, en *Joan Bel*; Vocals, en *Joan Bas* i *Soler*, en *Josep M.ª Ponsetí* i en *Josep M.ª Torres*.

Los irresponsables, drama en tres actes d'en *Joaquim Dicenta*, i *Los hijos artificiales*, juguet còmic en tres actes d'en *Joaquim Abati* i *Frederic Rapa-raz*, son les dos últimes obres editades per la revista *Teatro Mundial*, que anuncia pel pròxim número la tragicomèdia en tres actes d'en *Frederic Oliver* *Lós semidioses*, que tan d'èxit obtinguè en el teatre Romea per la companyia *Morano*.

Uns quants amics del malaguanyat escriptor *Emili Pòlit Buxareu*, que morí el passat mes de Març, han tingut la lloable idea de publicar les seves poesies com a tribut a la seva memòria.

S'està treballant activament per a la implantació a *Vallvidrera* d'un Teatre de la Natura.

Se representarà *L'Arlesiana*, havent-se encarregat de la part musical el mestre *Pahissa*.

El conegut comediógraf *J. Pous* i *Pagés* i el pulcre actor *Enric Gimenez* son els encarregats de la direcció artística.

S'assegura que's prepara una funció del mateix genre a *Sabadell* en el bosc de can *Feu*, representant se *Terra Baixa*, d'en *Guimerà*, per l'*Enric Borràs*.

Elixir Callol remedi de les Débiles

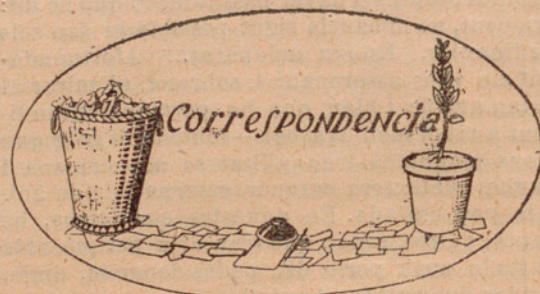
Havem rebut un vals per a cant i piano quina música es deguda a la pròdiga mà del conegut compositor en *Ramón Pallejà*. El nom tan sols assegura la qualitat de l'obra que's distingeix per la seva soltura i delicadesa tan pulcrement armonitzades.

En *Ramón Pallejà* es un ver artista de la música, com ho demostra la seva inspiració espontànea, jamai obligada, ja que el fruit de la seva imaginació el dona en els ratos que li deixen

lliures els numerosos quefers del desempeñyo de Procurador dels tribunals, i això es per ell el seu descans i el més explícit esbarjo.

Plaunos felicitar una vegada més an en *Ramón Pallejà* i li demanem que ben sovint ens ofereixi les mostres de la seva inspiració, per a poder aplaudir-lo com ho fem ara.

En el pròxim número comensarem a publicar en forma encuadernable les composicions premiades en els Jocs Florals de Molins de Rei organitzats per la nostra Revista.

Candor Salamé. En cartera «El mal d'amor».—*Joan Masoliver Illa*. Si'ns permetés arreglar-lo podriem complaure'l. Hi han quelcunes figures no del tot apropiades a lo que volen expressar.—*Artur Torné*. «Devant dels seus encissos» l'havem ben llegit i la veritat no'ns acaba d'agradar.—*Pere Solà*. La poesia es d'estat grave, com dit vostè.—*J. Pons i Martorell*. La prosa es molt ben pensada però no està ben desenvolupada. La poesia es forçada.—*Antón Montfort*. Creiem que vostè anibirà a fer-ho bé, el que ara ens envia encara no ho està prou.—*A. Cusidó*, *Francesc Garcia*, *Antoni Armàn*, *Francesc Gimenez*, *Emili Barsó Casamitjana*. No'ls podem complaure.—*Salvador Socias*. En Murià li agraïx de tot cor lo que li diu. Tenim el sentiment de dir-li que «Recorts de ciutadà» no la acceptem per la duresa del vers i a fè que'ns sab greu. Citarem quelcom per a veure si hi posa esmena. Diu en el final d'un vers «cel ben blau», «oreig suau» al final d'un altre. Observi que *suau* s'ha de pronunciar en una sola emissió de veu. Acaba un altre vers així «iosat m'lt fi».—*Enric Ma d'Or*. No devia estar massa segur del seu treball quan el firma amb pseudònim.—*R. Peralta*. La poesia «La mar» estaria bé si hagués tingut present que en el vers blanc s'ha de cuidar que no hi haigi assonancies. «Cercant ideal» es una composició artificiosa.—*Ramón Gavalrà Ribas*. Es pobre de consonants. En una cosa tan petita recorre als diminutius, com «floretes» i «amorettes» no's pot admetre.—*J. Viladot Puig*. No està mal, però es massa llarg.—*Albert Piera*. En cartera «Es aquí».—*Josep Carreras*. La poesia del seu amic no'ns agrada. Que envii quelcom millor i mirarem de complaure'l.—*R. Sagrera*. Rebut i conforme, la subscripció li comensa amb aquest número.—*Mariàn Amat*. Rebut i conforme; te pagat fins al 25 de Novembre. Mercès per lo que'ns diu.—Queden lletres per a contestar.

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Molins de Rei	Ptes. 0'25 mes.
Províncies	» 0'75 trimestre.
Extranger	» 1'25 »

Redacció i Administració: Carrer del Carril, núm. 1

Imp., Alfons I d' Aragó, 39. — MOLINS DE REI